

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

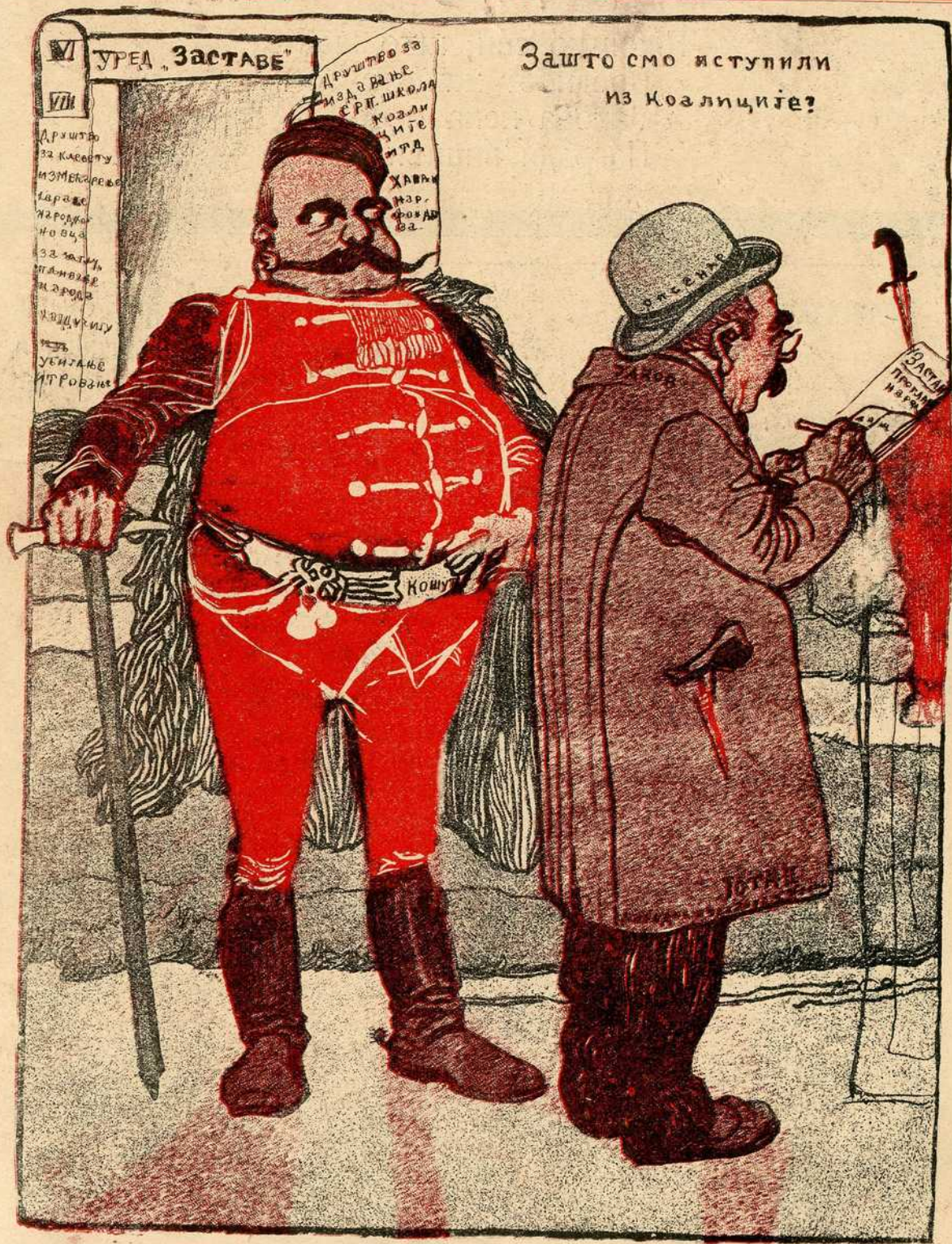
СТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 8.

У Новом Саду, 16. августа 1907.

Год. I.

Уви се српска школо,
У црну ризу туге;
Рана ће т' ова жећи
Године многе, дуге.

Школи је српској Јаков
Сав живот дао свој;
Ох плачи, школо српска,
И заслуге му број.

Плачимо сви, што знамо
Вредност живота тог.
А Јакова нека небом
Награди вишњи Бог.

Стармали.

Политичким „протувама“.

(Радикалском најновијем измењарству приликом
испуњања из коалиције.)

Радикали, радикали
Ал' сте ниско опет пали,
Ала сте се скотрљали
Ал' сте се укаљужали.

СЛОБОДА

— Од Алексе Шантића —

Петру Кочићу.

Она ће доћи! Из смрти, из гроба,
Из мука наших васкрснуће небу,
Да збрише сузе остављеног роба,
Што рањен живи о крвавом хлебу...

Она ће доћи! Ја видим: кроз таму
Пробија светлост божанскога лица,
Тирани гушти даве се у сраму,
Док ланци прште силних мученика.

Она ће доћи, свијешла и чиста,
К'o суза мајке, као љубав Христа,
Да сужње води из шамничких врата.

Ах, моја душа већ је ћути близу —
Ја видим њену божанствену ризу
И чујем ропац крвавих Пилаша...

Један Мађар и један Србин, у-
хватали су Хрвата и ископали му
очи. Оно што му је брат Србин ис-
копао — дубље је.

Абуказем.

Политичке мале шале које пале.

Из „чивуске школе“.

Чивутски учитељ држи у школи пре-
давање о домаћим животињама, међу ко-
јима прво место заузима, разуме се,
гуска.

— Но, Мориц, кажи ти мени — рече
чивуски учитељ једином чивучету — какву
корист имамо ми од гуске?

— Па добија се, молим, чварака и
цигернице.

— И пита још? — пита уча.

Мориц ћути.

— Но, шта имате код куће у кревету?

— Степица! одговори Мориц.

*

Тако и „Застава“ прикљусена од срп-
ског народа ради срамне издаје, и на
питање, које користи имамо од ње и шта
од ње добијамо одговара: „стегица!“

Шта вреди, кад се сврше школе, па
још чивутске.

Иступање наше радикалне странке из коалиције.

Милом, слатком и меденом радикалском нападеном народу!

Мото: Куд је отишло јуне
нека иде и уже!

Мили, рођени, порцулански, цукерокерајни и од боибона радикалски народе! Дико и поносе наших прадедова са поља Косова! Ево се и опет теби кукавном обраћамо. Као што Хрвати веле: »Бог и Хрвати!« — тако и ми велимо: »Бог и Кошутовци«.

Народна пословица вели: »Ко с ђаволом тикве сади о главу му се лупају!« и ми смо садили са самосталном српском и удруженом хрватском странком неку речку резолуцију — у коју је учествовао и наша узданица, дика и понос Српства још из оног доба када смо «заједно» бојак били, — из крвавих дана, наш војвода »шупљиканац« Фрања Кошут, за чије заслуга по Српство зна и најмање — теле радикалско.

Његово српско срце, и његовог побратима војводе Брезивице — прво је закуцало за српске школе. Њима је суза радосница на оку пошла — за нашим школама, које сузе се и данас потоком лију, а доказ тога је Дунав који је силно порастао. Мислимо да нема Србина ни на Марсу који неби одобравао нашу оданост, приврженост, — тим правим пријатељима васколиког Српства. Изрод је сваки који не одобрава наш сојуз са њима. Издајничко је писање »Заставе« која у 6. броју од г. 1905. крајцаруше од речи до речи ово пише:

СРБИН И — СРБИН.

»Кад не би никоје више зло излазило нам пред очи, само онај злогласни Берзевицијев предлог о школама, довољан је, да нам узмути крв и упути нас како треба. Има их који кажу, да неће овај предлог ни излазити пред сабор. Те нећемо слушати, јер чисто на чисто лажу.

Има жалосних Срба, владиних кандидата, који се куну да неће гласати за злогласни предлог. Кад су они у стању да помажу и подржавају таку владу, која је кадра створити онаки предлог они су толико исто криви као о влада и они ће бити у стању да учине све и сва — против свога народа.

Ми отворено велимо, није сваки Србин — Србин. Треба делити кукољ од пшенице. Србин

невера и изрод, ма колико се тукао у своје српске груди, он је увек само — невера и изрод.

Не можемо победити свугде и не морамо победити нигде, али морамо очувати и не окаљан образ народа.

Смутљивци, подлаци и ниске душе покаже се у својој боји. Ко ме годи да буде невера и одрод оставите га. Судиће њему народ и његова рођена савест«.

Та стара клеветница, неће да види да данас њен госа, а наш опште обљубљени Јаков, баш обратно доказује делом да је нами једини спас у измењарењу, подвлачењу, увлачењу, и оснивању пузавачких друштава. А они слепци с оне стране Саве, неће да увиде, да нас он, сам — Кошут **храни и брани.**

Али ми који смо звечећим разлозима уверени, да је српски народ давно желео видети Змај Јовицу жељу остварену; »Дижимо школе!« уверени смо да ће вековима причати се о нашем јуначком држању, које ће историја једино моћи упоредити са славним држањем »Јоте на топу!« или »Јуначком смрћу Крунослава Јовића!«

Или зар има Србина, а да не зна не осећа, да је наш хајдучки »Сабор од мегдана« — исто што и славни мегданџија и јунак Хајдук Вељко. Као што је Вељко грмнуо силнику турчину, који хоће да тлачи Српство, — исто је тако и наш јунак »историјског ханџара« Јаков, подвикнуо онима у Пешти: »Главу дајем, автономiju не дајем!« Има ли светлијег зар примера у одбрани наше автономije — од овог. Не зацело не. Па да има сто глава наш Јаков као што по несрећи само једну има — и да их је заложиио за срећу и благостање нашег радикалског народа, народ би му опростио. Јер и пословица вели: *„Сит гладном не верује!“*

На поруку нашег новог војводе »шупљиканца« Фрање Кошута, а преко нашег званичног органа српско јеврејског листа »Хатаркера« могло се и дан раније чути — да радикална странка има да напусти јаку морску климу на Реци — која јој може шкодити њеном автономном телу, те да се повучемо — у Даљ.

Уједно јављамо овом приликом да је »Божјом милошћу« који је и сам радикал — и »шопљом кафе« од »нашег« Јаше Томића — уклонио нам се и покојни наш никада непрежаљени патријарх Георгије Бранковић, чијом смрћу је велики губитак осетила наша странка, — тако да можемо

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

нашем милом народу рећи, да је патријархова смрт — и смрт радикалне странке. На жалост, наши су дани избројани — тако да с патријархом Георгијем Бранковићем леже у гроб и радикалка странка. Нека за то дакле сваки радикал, па би он у »нашој« држави, Срему, или на месецу — себи узме за чврсто гесло: »Даљ!« Као што је Јапанцима било најсветије и најчвршће гесло освајање Портартура, за које су и главе залагали — тако треба да сваки радикал неустрашимо се бори за освајање Даља. Прожмати таком жељом — морамо Даљ освојити и у Даљ ући, одакле ће се непријатељ истерати, као што се и некоји у граду Карловцу капитулирани и већ се предали.

Ми мислимо да један Даљ доноси више прихода за један дан — него помаћарене школе — за сто година. Па тако исто и манастири. Ми имамо у нашем велеуму Др. Дџе Мушицком, сјајног примера којем је један једини манасир дао чистог прихода 16 хиљада круна. Има ли право дакле радикална странка кад се бори за манастире! Нису ли то дојке које не могу ни сто матера заменити. Истина да пословица вели: »Нема слађе хране над мајчином храном« — па ипак народни фондови су по »испитивању« радикалног брадоње куд и камо слађа и снажнија храна. Та храна је управо спас радикалног човечанства — и замењује Кохов лек од туберкулозе. Тако на пр. је преписан тај лек једном радикалу, за којег су држали, да ће му туберкулозни дуг главе доћи — и он је на мах почео да се опоравља. А лечи и од филоксере. Излечио је тако брадоњин виноград — и џепове доктора Дџе Мушицког у које је филоксера у највећој мери беснела.

Је ли дакле потребно још јачих доказа и аргумената за иступ наше радикалне странке из коалиције.

Абстрахирајући пословицу »трбухом за крухом« — уверени смо, да смо нашу српску дужност у интересу како свом тако и нашег најискренијег војводе српског, милостивог господара, Белог Брда и даљске нахије Фрање Кошута!

Кличемо: Ђјен а хаза *фиџ* Szomies Jakab, јунак »историјског ханџара«, Јота II., одликован великим шамаром од Тапавице, свршени тишлер и шестогодишњи вацки сужник за невинно пролиvenu српску крв, и завршујемо са: Бог — и Кошут!

Mindnyájunknak
ell kell menni.

За радикалско српско-јеврејско шовенско кошутовачку странку:

Балов, с. р.

велики жупан »немањине« филоксерске лозе.

ПАСЈА БЕСНОЋА.

»Српска Мисао« доноси вест, да је карловачко градско поглаварство издало званичну објаву, да у граду влада пасја бесноћа.

Један паметан полицај, отприлике као онај жандарм о патријарховом погребу, овако је то народу објавио:

»Упозорује се сваки газда, који год има псето, да мора носити брњицу, иначе ће бити кажњен глобом до 400 круна!»

И сремски радикали су сад у недоумици, да ли да употребе ону брњицу, што су на заједничком сабору добили на поклон од Кошута, или да умоле радикале из »уже Угарске«, да им позајме њихову школску брњицу — или чак да употребе најновију брњицу, коју им је Ракодцаји дао на поклон. приликом њиховог иступања из коалиција. Како се нису могли сложити у избору, као и редовно кад је реч о избору, то су се обратили на мирског патријарха Јоту II.; и заиста Јота II. је нашао излаза. Поручио им је, да је у тој ствари још по најбољи излаз, њушку у зобници држати. То је као оно, кад су питали циганина, били се грејао или јео — а он је одговорио: да би пржио. Тако и радикали, по Јотином савету, натакоше брњицу са зобницом.

И у Новом Саду се појавио један случај псећије бесноће. Нека салашка цукела насрнула је у сред бела дана у кафани код »Јелисавете« на уредника »Новосадских Новина«, па да га уједе за тур, па да га уједе. — Боже мој, шта чини страх! На против, са главом исте цукеле су неки дан туцкали столове у кафани код »Трансвала« — тако је то мирна животињца. Чудимо се! Треба само пронаћи начин за укрћивање ђуди. На пр. какву добру дренову мотку, корбач или већ тако нешто на ту сорту.

СВОЈ СВОМЕ!

Објава.

Радикалском народу!

Бескућници свог света, јављајте се.
Ухљебије!

*Даљска управу за намештање
разних бескућника.*

БОСАНЧИЦЕ.

— Босанска влада је јако против резолуције. — Ко зна, можда је она за револуцију.

— Многи српски листови се жале како немају прође. Међер је босански лист „Отаџбина“ ипак најсретнији. Сваки број доживи и друго издање.

— У Босанској Крупи се певачком друштву „Миљутинићу“ првио велике сметње неки сметењак Др. Готесман. — Биће да је то Тајфелсман а не Готесман.

— У Босанској Дубици је котарска обест осудила Ибрахим-бега Церића на 100 круна глобе, што је рекао „добиће трећи по репу“. Босанска влада је ту увреду узела на себе, јер вели, други за собом репа нема — осим владе.

— У Босни би влада да створи неку велеиздају. Хо, људи па веле издају босански шпијуни дневно влади шта Срби говоре и раде.

— Бег ефендија Башагић анексионаш — покренуо је неко „Огледало“ — у ком се огледало сво његово неваљалство. Сад ако нико ефендији не разбије ни огледало ни нос, он ће и даље огледати своју срећу — док му честити Босанци не покажу „бечко огледало“.

— Чаплински мудир Херман, казнио је са 24 сата затвора сељака Рупића за то, што га је тобож „метнуо у новине“. — Боже мој, зар би му милије било, да су га метнули на вешала у место у новине.

— У Кладњу предстојник Милер, чини силне злуме, убија баке. Хвала Богу, да су једном и у Кладњу дошли до честитог стрводера.

— На небу се појављује крвава звезда Бајраклија. Босанци веле да се така иста звезда видела, кад је Аустрија умарширала у Босну. Хм, то би онда значило, да је Чваби истекао рок — па да му звезда сад даје знак да — измаршира.

ДОБАР ПРЕДЛОГ.

Недавно је она „зверка“ приредила народно весеље у Мплетићевој штампарији — у славу патријархове смрти. На тој слави су учествовали, осим једног робијаша и неколико муклаша, још и један мангун из Србије. Како га је Бог створио шерета, а он ће рећи Јаши: „Видите, господар-Јашо, како су сав сапун у Новом Саду потрошиле патријархове праље па радикали остали без сапуна, то смо могли уз ове чварке додати оног „Сифона“ — па да не пду чварци у штету!“

ПОЗИВ НА ПРЕТИЛАТУ.

Са прошлим бројем је отпочела претилата на II. четврт. Молимо сву г. г. претилатинке који су данас добили ономену и новчану упутницу, да нам пошаљу одмах претилату. Јер они су тај патријарх, који наш лист издржавају. Управо свој лист, јер у толико је наш што изрично о на њему зарађујемо неке новке и глушава анонимна писма.

Уредништво и администрација „СТАРМЛАДОГ“.

ЦРНОГОРЧИЦЕ.

Томановић се ужасно једи што се Црна Гора не зове Бела Гора, па тек сад док је он оцрни да се назове Црна Гора.

— У Црној Гори ће се завести слободни избори путем куглица. (За сада из Томане-пушака.)

АЛА И ПОГОДИ!

Један радикалски капелан, који се налази на „допусту“, са службом, станом, собним намештајем, храном, па чак и са женом, свратио је ових дана у кафану код Мајера, на ручак.

— Шта имате за јело? — пита он.

— Ако је по вољи пилећије?

— То волим, пилећије месо волим. Донесите ми.

— Је ли по вољи стражњу половину, са тртицом?

— Ау, то не! Само то не!

— Зашто молим. врло је пикантно и слатко!

— Ау, само то не. То ме и од куће тера.

У ПСЕЂОЈ СЕЗОНИ.

Маме на зоб. „Српско прасе“ — у Пакрацу кука, како нико не ускаче у радикалну странку и завршује овако: „За љубав јасала нико није ступио у странку“.

Премашио га. У Новом Саду је недавно била ужасна грмљавина. Гром је убио три човека. На жалост међу њима нови Вук Бранковић није био.

Бојкот. Хрвати почињу да бојкотују мађарску робу, а нарочито рите. Тако је недавно враћена из Осека „Застава“.

ЕПИГРАМ.

О Јашо, Јашо,
О бруко нашо;
Зар опет ново чудо
О, Јудо, Јудо.

О реци нам, реци
Зашто си нас од'о?
Или нам бар кажи:
Пошто си нас прод'о??

Радикалска телад.

Нека они најпре кажу.

После срамне радикалске издаје српских школа у нас, дадоше се браћа радикали на издају коалиције у Хрватској. И разуме се, по старом рецепту, највећег фразера и чувеног опсенера Јакова Сомића, после и друге издаје за опсениги простоту, нададоше дреку, држете га, лопов! — Срби у Хрватској су издали школе! — Тако ми се те мисли врзле по глави, кад сам ушао код овдашњег једног трговца. Један малишан стоји пред њим и иште fine пиринце.

— А имаш ли ту новаца? — пита га трговац.

— Најпре ви мени кажите, имате ли ви пиринца?

Тако и браћа радикали. Нека најпре одговоре, имају ли они пиринца, или су га продали Пишта бачики, па онда нека питаја самосталце, имају ли они новаца.

Радикалска болест.

Болест од које радикалски духовници пате, зове се: *Morbus eparrhialis burgialis!*

Л И С Т А К.

ЦИРКУС У НОВОМ САДУ.

И ако Нови Сад није жељан никаквих комедија, поред комедија које му преко целе године пружа стални циркус Јаше Томића, ипак је ових дана Нови Сад посетио грдан циркус Браће Виланда, са разним дресираним животињама. Пре по што ће у Нови Сад доћи, посетио је један од Виланда, уредника »Стармладог«, да се распита: да ли ће добро проћи у Новом Саду? Наш уредник му је напоменуо, да ће тешко моћи издржати конкуренцију са Јашиним циркусом.

— Знам, али ја имам вазда дресираних животиња.

— Да, мислите да их у Јаковљевом циркусу нема.

— Па онда имам думер Аугустина, ког смем рећи, нема ни у једном циркусу.

— Ах, изви'те, радикална странка има у Јашином циркусу думер-Аугустина ког нема на целом земљином шару. Тај чим отвори уста, а свет се ваља. Чак и надгробно слово кад држи — свет пуца од смеха.

— Молим, како му је име.

— Др. Сос!

— Тако!

— Да!

— Имам мајмуна, који уме да свира у трум бету, да добује, да пуца из пушке и т. д.

— Чудна ми чуда. Имамо ми у радикалној странци једног мајмуна, који уме да уређује новине и да иде на двобој.

— Молим име мајмуна.

— Јожика Мајер.

— Имам једног рачуницију, који за 5 минута израчуна на милијоне.

— Имам ми куд и камо бољег „рачуницију“ у нашој радикалној странци. Наш Пишпек Габор. Истина, да он рачуна само »на кукурузе«, али он се још никада није преварио у рачуну. До душе не рачуна на силне милионе, него само на хиљаде. Нарочито је мајстор у рачуну »одузимању«. Газда од циркуса Јаков, држи му сад обучавања у рачуну „делењу“.

— Имам једног опсенера, вештака првога ранга. Тај може о час да створи из семена цвет, или из цвета лукан а из лукца сат.

— Баталите. Да ви видите нашег опсенера, шефа циркуса, самог Јакова. Тај вам је у стању

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

WWW.UNILIB.RS

да створи о час од читавог збора људи, саме магарце, или од магарца човека. Нпр. ето, у нашој школској анкети, утерао је чопор магараца, и док сте оком тренули, а он их претворио у неке људе. Наравно, да је то само опсена и да су они у суштини магарци. Кажем вам, да ми у Новом Саду не оскудевамо у комедији, докле нам је год нашег сталног циркуса, Јакова Томића, гесте Сомића.

Узалуд сам ја директору говорио, да нема смисла у Нови Сад олазити и да ће их радикали на лој утући, он је ипак дошао.

Донео ми је фрај карту, не би ли ја његов циркус похвалио, да је боља комедија, од Јакобљеве комедије. Испрва сам се устезао, нисам хтео да примим, али најпосле рекох, а што небих примио, кад може ООН-и »туђе панталоне“, да праме две фрај карте на чивутској лађи »Јоланти“, те се превозе у Каменцу, фрај к'о нас на Ђурији, и кад могу тамо они на народну забаву, да се фрај укртоже у ложе са целом породицом, — зашто не бих и ја примио почасну карту као уредник.

Еле, био сам на представи.

На каси се гурао слан свет, баш као на народној забави. Касир је до душе мало певешт, хе али шта ће. Не могу сви бити Кеста Лера. Боже мој, рекох у себи, кад двадесет приређивача народне забаве после пола године никако не могу да положе рачуне, — а да колико треба тек том једном кукавцу, док положи рачун, ваљда неколико година. Бадава, ту је Лера, ипак капацитет. Цврц, цврц — нула од нуле: ништа! Него знаће га његов Ђаво, ове године не вуче с пијаца на корпе грожђе... ваљда му је »кисело!“ Али куд сам се ја заукао за Лером, бестрага му глава, кад сам већ на улазу у циркусу.

Еле, даде се знак и звопо зазвони. И нехотице ми паде на памет, рачун за оглашивање попа Божиног брата. Тај рачун никако да се плати. Ајде, рекох, ваљда ће тај рачун подмирити ситни издаци око крунења кукуруза у Даљу, или ће Попадић, који га је дао огласити, платити заједно са оном Нецковом каматом на зајам „што те нема“!

Прво је ушао думер Аугустин. Неко ми иза леђа викну: „Соє“ — а публика сва у смех. Кад сам после видео, како свуда тура нос и да је то нека шепртља, — а мени и нехотице паде на памет, наш Брадаровић гесте Будаковић.

До мене сео један странац и хвали ли хвали друштво,

Думер Аугустин баца неко парче даске у вис — које га у паду по сред главе лупи. — Сви се смеју.

— Но? — приметиће странац.

— Није то ништа. То сам ја већ видео. Мушицки и ходошка парница. Тек он завитла парницу, а судско решење и његова рођена акта њега п'у по глави.

— Но, али морате дозволити, да има тврду главу.

— Извините, мало тврђу главу има наш Новак.

У тим је већ и друга тачка отпочела.

Глупак Аугустин се воза на коли а кроз то чак се промећу пси, тако исто промећу се два пса коњу међу ногама, па нити точкови да прегазе које псето, нити коњ да их згази.

— Дивно, — рекох — промећу се баш као наши радикали. И њима за сада нико не може да згазне на реп. Да у мал' не заборавих. Једно мало керче се држало на коњу. Знаће га Ђаво, од куда ми на ум паде, пакрачко »дете« — управо уредник „Српског прасета“ Јанко Кнежевић.

После је дошао један дресиран магарец.

Тај се испрва ужасно фурао. Никако се није дао узјахати. Али напослетку, кад су му донели зобницу, онда га је газда узјахао чак за врат.

— Па, — рекох мом комшији — и то смо ми новосађани већ видели. Имамо и ми једног дресираног магарца. Тај се испрва ужасно фурао, а сад, од кад му је госа обесио о врат зобницу у коју непрекидно њушку држи — можеш га јашити како хоћеш. Ама да њакне, чак се одриче и свога имена и вели: „нисам више магарец“.

После су дошли неки који се возили на колима, а за њима је ишло неко псето и лајало. Најпосле се ухватило за једну зобницу — па не пушта из ње зуба. Тако је и свукло газду е кола. Узалуд су оба путника викали на псето, »кест“ — оно не пушта зобницу из уста. Тако се газда окретао с њиме и витлао је у ковитлац по зраку — најпосле је пао, и псето му ипак одвукло зобницу.

— Па и то је већ било! — И то сам ја већ видео.

— Како то?

— Тако. Радикали, „Застава“, патријарх и даљски кукуруз. То је то исто, само мало дручције.

После су дошле неке бициклисте, који члове један другом на главу.

— Па рекох и то није ништа ново. Наши радикали од кад су се попели свом Српству на главу — и члове, па ништа.

Бициклисте су за тим неки смртоносни скок учинили.

— Боже мој, па ето, и то је било. Радикали, ти политички скакавци, њихово искакање из коалиције и ускакање у Кошут-Фућекову странку, зар то није смртоносни скок?

Напоследку се продуцирао један матори слон и његов госа, који га је дресирао. Куд госа оком, тамо слон скоком. До душе кад и кад га повуче, гвозденом куком и за уши.

— Па и то сам већ видео. Јаков Сомић и Красојевић.

При завршетку представе се продуцирала још четири слона. Један ме је подсетио, на румског слона Жарка Миладиновића, други на земунског слона Вачића, трећи на карловачког слона чика Мишу а четврти на панчевачког слона Мушицког... било је и једно пуле — то ме је подсетило на Јанка Кнежевића, и представа се свршила. Као што рекох — овај циркус никада не може ни из близу конкурirati радикалском циркусу Јакова Сомића.

СТРЕЛИЦЕ.

— У Мароку још су увек немири у највећем јску. У Казабланки је до сада пало око 300 људи као жртва незаситог капитализма. Француска влада је одредила да пошаље у Казабланку још 5000 војске на кланицу. Чујемо да је „хашка конференција „мира“ решила, да се варош има у место Казабланка назвати: Касапница.

— У Русији оповргавају вест, да је њој потребан зајам. Она вели, да ником ништа не дугује осим Јапану — жао за срамоту.

Јаков је у својој крајцаруши „моргењачи“ напао на краља Петра што је послао на погреб патријархов свога заступника. — То је баш *раниш* псето да те уједе.

— У Белињешу је изабрат румунски посланик са 750 гласова већине против мађарског Кошутовца. „Застава“ је сад удесила, да Красојевић из Хрватске честита на победи румунском посланику, а Томић Јакоб, да честита на сјајном држању Кошутоваца.

— Кажу да је Фућек рекао, да ће се постарати да се између Хрватске и Угарске успостави нека граница. То је лепо. Сад још Срби и Хрвати да успоставе границу Фућековом безобразлуку — и мађаризацији на железницама, па дивота.

— Јављају, да ће талијански краљ походити у Бечу цара аустријског, још се јавља, да ће тамо доћи и немачки цар. — Најбоље би било, да сви владари створе картел „искреног пријатељства“.

ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Мушицком, кацелану. Изволите се вратити, прошла је лицитација, и већ нова исписана. Пишите нам, шта да радимо са оном сламарицом, која стоји на сред ваше собе? Би ли је послали „Вацком“, чика-Јани, не чика-Стеви. Овде је био циркус и сав свет се чудно, како вас нема у првом реду. Је ли вам уручен декрет? мислимо пакрачки. Траже вас ваши „познаници“. Поздрав од Новосађана и „Народног Гласа“!

Писцу белешке „Радозналост“.

Молимо вас, да нас известите, шта вас је гавело или управо ко вас је навео, да нам горњом вешћу у прошлом броју подвалите, у колико пста вест почива на фундаменту од познате радикалске каје: *клеветше*. Дакле ако ви нисте „за клевету“, надамо се, да ћете нам као частан човек у овој ствари доставити истину, а увређеном дати задовољштине. Молимо вас, да нам јавите, остајете ли при вашој тврдњи, коју ћете „имати прилике“ и да докажете, или сте хтели неком пеку љубост да учините, а себи и нама сте навукли белај.

„Стармлади“ излази сваког 1. и 16. од сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Преплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Хаџић-Светићева улица број. 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија д. д. Браника, Н. Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА